

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лобова Олексія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин першої – п'ятої статті 346, частин першої – третьої статті 347, статей 361, 362 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
13 червня 2019 року
№ 167-2(І)/2019

Справа № 3-155/2019(3585/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саца Сергія Володимировича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лобова Олексія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин першої – п'ятої статті 346, частин першої – третьої статті 347, статей 361, 362 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Лобов О.О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статті 55 (зокрема її частині першій), окремому положенню „народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя“, що міститься в частині п'ятій статті 124 Конституції України, частин першої – п'ятої статті 346 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), статті 57 Конституції України частини першої статті 347 Кодексу, окремому положенню „кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту“, що міститься в частині п'ятій статті 55 Конституції України, частин другої, третьої статті 347 Кодексу, пункту 8 частини другої (за конституційною скаргою – частина перша) статті 129 Конституції України статті 361 Кодексу, частині першій статті 64 Конституції України статті 362 Кодексу.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Головне управління Національної поліції в Донецькій області (далі – Управління) 14 вересня 2016 року прийняло наказ „Про виконання п. 1 наказу ГУНП в Донецькій області від 17.08.2016 № 1285“ № 1453, згідно з пунктом 1 якого за особисту недисциплінованість, грубе порушення вимог статті 7 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України „Про Дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України“, вказівки Управління № 4824/05/12-2016 щодо дотримання поліцейськими дисципліни і законності, викоренення та попередження надзвичайних подій за їх участю та корупційних діянь серед особового складу, пунктів 1, 2 частини першої статті 18 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (далі – Закон № 580), що виразилося у недотриманні обмежень і заборон, передбачених антикорупційним законодавством, використанні своїх службових повноважень, пов'язаних з можливим одержанням неправомірної вигоди, скоєнні вчинку,

який підриває авторитет Національної поліції України і є несумісним з подальшим проходженням служби, старшого інспектора Мар'їнського відділення поліції Волноваського відділу поліції Управління майора Лобова О.О. звільнити зі служби в Національній поліції України. Управління 14 вересня 2016 року прийняло наказ „По особовому складу“ № 310 о/с, яким Лобова О.О. звільнено зі служби за пунктом 6 частини першої статті 77 Закону № 580 (у зв'язку із реалізацією дисциплінарного стягнення у вигляді звільнення зі служби, накладеного згідно зі Дисциплінарним статутом Національної поліції України) з 14 вересня 2016 року.

Донецький окружний адміністративний суд постановою від 14 грудня 2016 року у задоволенні адміністративного позову Лобова О.О. до Управління, Головного управління Державної казначейської служби України у Донецькій області про визнання дій незаконними, визнання незаконними наказів, стягнення заробітної плати, стягнення моральної шкоди відмовив повністю.

Донецький апеляційний адміністративний суд постановою від 11 грудня 2017 року постанову Донецького окружного адміністративного суду від 14 грудня 2016 року скасував, прийняв нову постанову, якою позовні вимоги Лобова О.О. задовольнив частково, зокрема визнав протиправними та скасував накази Управління „Про виконання п. 1 наказу ГУНП в Донецькій області від 17.08.2016 № 1285“ від 14 вересня 2016 року № 1453 та „По особовому складу“ від 14 вересня 2016 року № 310 о/с, поновив Лобова О.О. на посаді старшого інспектора Мар'їнського відділення поліції Волноваського відділу поліції Управління з 15 вересня 2016 року, стягнув з Управління на користь Лобова О.О. грошове забезпечення за час вимушеного прогулу.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 12 березня 2019 року постанову Донецького апеляційного адміністративного суду від 11 грудня 2017 року скасував, постанову Донецького окружного адміністративного суду від 14 грудня 2016 року залишив в силі.

Велика Палата Верховного Суду ухвалою від 12 квітня 2019 року відмовила у відкритті провадження за скаргою Лобова О.О. на постанову Верховного Суду у складі Касаційного адміністративного суду від 12 березня 2019 року у справі за позовом Лобова О.О. до Управління, Головного управління Державної казначейської служби України у Донецькій області про визнання дій незаконними, визнання незаконними наказів, стягнення заробітної плати, стягнення моральної шкоди. Велика Палата Верховного Суду в своїй ухвалі вказала, що положеннями Кодексу не передбачено право учасника справи звертатися безпосередньо до Великої Палати Верховного Суду з вимогою про передачу адміністративної справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду з підстав, визначених частинами п'ятою, шостою статті 346 Кодексу.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що „неможливість оскаржити до Великої Палати Верховного Суду явно незаконну Постанову Касаційного Суду у складі Верховного Суду від 12.03.2019 року винесену з істотними і очевидними порушеннями вимог Кодексу Адміністративного Судочинства України із підстав різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах при неоднаковому застосуванні (не застосуванні) судами (судом) касаційних інстанцій одних і тих самих норм матеріального та процесуального права лише із тієї підстави, що вона формально не підлягає оскарженню, нівелює саму природу правосуддя як засобу відновлення порушених прав людини і громадянина“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований

в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Велика Палата Верховного Суду в ухвалі від 12 квітня 2019 року, яка є, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, остаточним судовим рішенням у його справі, статтю 362 Кодексу, конституційність якої просить перевірити автор клопотання, не застосувала, а отже, в цій частині конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Порушуючи питання щодо перевірки на відповідність Конституції України оспорюваних положень Кодексу, автор клопотання наводить положення Основного Закону України, Кодексу, посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, Лобов О.О. не зазначив, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування положень статті 361 Кодексу.

Вказуючи на неконституційність оспорюваних положень Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу аналізує судові рішення у власній

справі, посилається на неоднакову практику застосування Верховним Судом у складі Касаційного адміністративного суду одних і тих самих норм матеріального та процесуального права в аналогічних правовідносинах, висловлює незгоду з результатами застосування Великою Палатою Верховного Суду оспорюваних положень Кодексу у його справі. Таким чином, автор клопотання фактично не погоджується з рішенням Верховного Суду. Однак незгода з судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Кодексу (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Отже, Лобов О.О. не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лобова Олексія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин першої – п'ятої статті 346, частин першої – третьої статті 347, статей 361, 362 Кодексу адміністративного

судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**